

Arrest

nr. 90 689 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 23 april 2006 en diende de volgende dag voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 2 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster diende tegen

deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest van 6 juni 2007 werden verworpen (RvS 6 juni 2007, nr. 171.878).

1.4. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen België opnieuw binnen op 25 april 2012 en diende de volgende dag een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoekster werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Budhabare VDC (Village Development Committee), ward 5 (Jhapa district) en bent u Nepalees staatsburger. U ontvluchtte Nepal in 2006 samen met uw echtgenoot J.(...) U.(...) (O.V. 5.907.222) wegens aanhoudende problemen met zowel de Maobadi als het Nepalese leger. U diende op 24 april 2006 een eerste asielaanvraag in en beriep zich toen op dezelfde motieven als diegene die werden uiteengezet door uw echtgenoot. Op 27 september 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 6 juni 2007 werden zowel uw vordering tot schorsing als uw beroep tot nietigverklaring door de Raad van State verworpen. Nog diezelfde maand keerde u – alleen – terug naar Nepal. U reisde met uw eigen paspoort. U was toen twee maanden zwanger en vreesde moeilijkheden indien u door de (Belgische) politie opgepakt zou worden. Terug in Nepal verbleef u bij uw schoonouders in Kakarbhitta municipality, ward 10 (Jhapa district). In de achtste maand van 2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met november-december 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) zag u zich genoodzaakt om hun huis te verlaten. Uw schoonouders hadden het er moeilijk mee dat u daar met uw kind maar zonder uw echtgenoot verbleef. U huurde een kamer in een Purano Bhansar, een nabijgelegen wijk. Om in uw onderhoud te voorzien baatte u een stalletje uit waar u betelbladeren verkocht. In de negende maand van 2068 (december 2011 - januari 2012) kwam uw schoonmoeder naar uw winkeltje. Zij stond erop dat u de regio zou verlaten. Door uw toedoen werd uw schoonvader immers geregeld tegengehouden door leden van Janajati Krantikari (revolutionaire etnische groep). Zij waren op zoek naar uw echtgenoot. U sluit niet uit dat het te maken heeft met een grote som geld die de Maobadi aan uw echtgenoot vroegen in 2006. Kort daarna hoorde uw huisbaas R.(...) B.(...) u uit over uw echtgenoot. Hij zei dat mensen uit de omgeving vragen zouden gaan stellen en dat hij mogelijk door u in moeilijkheden zou geraken. Later kwamen onbekende personen met rode monddoeken op motorfietsen naar uw stalletje. Zij probeerden u door u te beledigen en door met veel lawaai rondjes te rijden rond uw stalletje. Op een dag vond u in de tas van uw zoon een briefje met daarop een boodschap dat u op uw hoede diende te zijn. U toonde dit briefje aan de schooldirecteur. Hij raadde u aan er mee naar de politie te stappen. Op het politiebureau werd u uitgelachen. U vroeg bescherming. De politie zei u dat zij op basis van dit briefje niets kon doen en dat zij zou klaarstaan mocht er werkelijk iets gebeuren. Kort nadien kwamen twee agenten langs aan uw huurwoning (zoals zij beloofd hadden). Zij stelden zich plagerig op en namen u niet ernstig. In de elfde maand van 2068 (februari-maart 2012) was u samen met uw zoon onderweg naar huis toen u staande werd gehouden en omsingeld door vier of vijf onbekende personen. Eén van hen greep u bij de schouder en vroeg waar uw echtgenoot zich bevond. Hij zei dat jullie eerder een som geld betaald hadden, maar niet zoveel als er aan jullie gevraagd werd. Hij zei dat zij tot Janajati Krantikari behoorden. Indien u hen niet zou steunen, zouden zij uw zoon doen verdwijnen. U leefde in angst omdat er in die periode veel kinderen ontvoerd werden in ruil voor geld. U begaf zich naar uw ouders en vertelde wat u was overkomen. Zij adviseerden u om naar een andere plaats te gaan omdat zij ook moeilijkheden vreesden ten gevolge van u. U verkocht uw winkeltje en wilde zich in Biratnagar vestigen. Echter, kort nadat u uw zaak verkocht had, kwam dezelfde groep naar u toe en zei dat ze u niet met rust zou laten, ook al zou u zich elders in Nepal vestigen. Op aanraden van en met de hulp van een vriendin verliet u Nepal op 10/1/2069 (22 april 2012). U reisde over land naar Delhi, van waaruit u het vliegtuig naar Parijs nam. Tijdens de reis maakte u gebruik van een (ver)vals(t) paspoort. Op 25 april 2012 kwam u opnieuw in België aan. De volgende dag vroeg u hier voor de tweede maal asiel aan. U vreest voor uw leven, dat van uw zoon en dat van uw echtgenoot in geval van terugkeer naar Nepal. U bent in het bezit van uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd reeds opgemerkt dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U legde toen geen paspoort of andere documenten ter staving van uw reisweg neer. Nu, in het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u in juni 2007 (vrijwillig) naar Nepal te zijn teruggekeerd, en zulks met uw eigen paspoort (CGVS, blz. 2, 8). Uw bewering dat het niet nodig was om uw paspoort bij uw eerste asielaanvraag te tonen omdat u het niet gebruikt had toen u naar hier kwam (CGVS, blz. 8) is allerminst aannemelijk. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij meteen alle (identiteits)documenten in zijn bezit voorlegt teneinde een zo goed mogelijk beeld te vormen van zijn achtergrond en vluchtrelaas. U gaf aan uw paspoort in Nepal te hebben achtergelaten in uw huurwoning, waar het inmiddels verloren zou zijn gegaan (CGVS, blz. 8). Wederom dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisweg van Nepal naar België in april 2012 maar weinig geloofwaardig zijn. U verklaarde tijdens de reis van Delhi naar Parijs gebruik gemaakt te hebben van een groen paspoort dat niet het uwe was. U vermoedde dat het door u gebruikte paspoort uw foto bevatte maar kon zulks niet met zekerheid bevestigen. Verder tastte u eveneens in het duister omtrent de naam in het paspoort en de eventuele aanwezigheid van een visum (CGVS, blz. 7-8). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. U bleek overigens opnieuw niet in het bezit van enig begin van bewijs van uw reisweg (paspoort, vliegtuigticket, boarding pass, bagagesticker). Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom Janajati Krantikari u of uw echtgenoot zou zoeken. U giste dat het mogelijks ging om (voormalige) Maobadi die een nieuwe organisatie hadden opgericht, onder welke vlag zij en uw echtgenoot opnieuw kwamen zoeken voor nieuwe donaties. (CGVS, blz. 4-5). Vooreerst stelde u zelf dat het om een speculatie ging (CGVS, blz. 5), dewelke niet op enig objectief gegeven gebaseerd is. Verder moet erop worden gewezen dat er in uw eerste asielaanvraag geen enkel geloof werd gehecht aan de motieven, uiteengezet door uw echtgenoot en waarop ook u zich baseerde, met name dat jullie gedwongen werden donaties te betalen aan Maobadi en daarna problemen kregen met het Nepalese leger. Bijgevolg zijn uw verklaringen opnieuw geïmponeerd te worden naar aanleiding van moeilijkheden voor uw eerste vertrek dan ook niet aannemelijk. Ook het feit dat u in 2007 vrijwillig naar Nepal bent teruggekeerd ondermijnt de ernst van uw vrees die u inriep bij uw eerste asielaanvraag.

In zoverre u toch moeilijkheden zou hebben ondervonden of (in geval van terugkeer) ondervinden met Janajati Krantikari of andere gewapende (al dan niet etnisch geïnspireerde) in de Terai actieve groepen, moet worden opgemerkt dat u volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de mogelijkheid hebt om zich elders in Nepal te vestigen. De gewapende groepen in de Terai kunnen immers niet terugvallen op een nationaal netwerk en opereren dan ook enkel in de eigen lokale zone. Het loutere dreigement dat ze u ook elders in het land niet met rust zouden laten (CGVS, blz. 8), volstaat niet om de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten.

De door u aangebrachte documenten bevestigen louter uw familiale situatie, die niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt dat de bewering van het Commissariaat-generaal dat het uiterst moeilijk is om zonder paspoort te reizen, slechts een theoretische stelling is. Immers, zo merkt ze op, kunnen jaarlijks meer dan 20 000 vluchtelingen (het aantal asielaanvragen ingediend in België in 2011) de Schengenzone binnenkomen. Volgens verzoekster komen deze vluchtelingen zeker niet allemaal via het legale circuit naar België. Mensenhandel is een verborgen, maar aanwezige criminele tak in Nepal, aldus verzoekster. Ze stelt dat ze dan ook geen andere keuze had dan op die wijze naar België te vluchten, en dit uit angst. Verzoekster acht het derhalve niet redelijk van de commissaris-generaal om haar aanvraag te weigeren omwille van het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen inzake haar reisweg. Door te twifelen aan haar reisweg is de gegrondheid niet onderzocht, aldus verzoekster, die herhaalt uit angst voor haar leven te zijn gevlucht. Verzoekster houdt vervolgens een korte theoretische uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht en geeft de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Ze meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoet aan de criteria van voormeld verdrag om erkend te worden als politiek vluchteling. Ze wijst erop dat de huidige situatie in Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en de situatie in de praktijk, hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is en er verkiezingen zijn geweest, nog steeds dezelfde. Verder merkt ze op dat haar echtgenoot in Nepal, zoveel jaren nadat hij het land verliet, nog steeds gezocht wordt door de Janajati Krantikari, dat dit blijkt uit het feit dat ze hem al verscheidene jaren lastigvallen, en dat het voor haar onmogelijk is om in haar land van herkomst een nieuw leven op te bouwen, aangezien haar leven en dat van haar zoon in gevaar is. Er zijn, aldus verzoekster, in haren hoofde dan ook zowel objectieve als subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Voorts laat ze gelden uit vrees voor de Janajati Krantikari niet te kunnen terugkeren en stelt ze zich de vraag hoe ze bij een terugkeer onthaald zal worden indien men te weten komt dat ze in Europa asiel heeft aangevraagd. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Nepal te worden gearresteerd, gefolterd en mishandeld. Ze wijst erop dat ze beschouwd wordt als een alleenstaande moeder en deze status haar in gevaar brengt, nu alleenstaande vrouwen in de maatschappij nog steeds als buitenstaanders worden beschouwd. Ze verwijst in dit verband naar enkele neergelegde artikelen en oppert dat Amnesty International onder andere melding maakt van het feit dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen. De overheid laat zich volgens verzoekster niet in met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving en aangezien zij hun bescherming niet kan invoeren, kan ze ook niet terugkeren. Volgens verzoekster hebben vrouwen nog steeds weinig rechten in de Nepalese samenleving en geldt dit des te meer voor alleenstaande vrouwen. Ze wijst in dit verband ook op het feit dat haar schoonouders haar vroegen om hun huis te verlaten, gezien de schande die zij als alleenstaande moeder met zich meedraagt en feit dat zij hierdoor nog steeds problemen ondervinden. Deze schande moet ze in België niet voelen, aangezien haar echtgenoot hier nog steeds verblijft en zijn regularisatieperiode nog steeds loopt. Verwijzend naar het jaarrapport 2012 van Amnesty International herhaalt verzoekster de bescherming van haar nationale autoriteiten niet te kunnen invoeren. Ze stelt zich niet te kunnen wenden tot de politie, door wie ze werd uitgelachen toen ze klacht neerlegde, en oppert dat Nepal een van de meest corrupte landen is. Uit de bijgevoegde artikelen blijkt volgens haar immers dat er in haar land van herkomst niets kan worden gedaan zonder omkoping. Amnesty International merkt, aldus verzoekster, terecht op dat de Nepalese overheid het nog steeds nalaat om duizenden “verdwijningen” uit de periode 1996-2006 te onderzoeken. Verder laat verzoekster gelden dat niet ernstig getwijfeld kan worden aan haar herkomst uit Nepal en dat zij als alleenstaande moeder zich niet zomaar elders in het rijk kan vestigen. Verzoekster werpt tot slot op dat het Commissariaat-generaal de materiële motiveringsplicht en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskent door haar subsidiaire bescherming te weigeren, zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie en zonder haar echte individuele redenen na te gaan.

2.2. De asielaanvraag van verzoekster wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) haar bewering dat het niet nodig was om haar paspoort bij haar eerste asielaanvraag te tonen omdat ze het niet gebruikt had toen zij naar hier kwam, allerm minst aannemelijk is, (ii) haar verklaringen over haar reisweg van Nepal naar België in april 2012 weinig geloofwaardig zijn, (iii) zij er niet in slaagt aannemelijk te maken waarom Janajati Krantikari haar of haar echtgenoot zouden zoeken, (iv) het feit dat zij in 2007 vrijwillig terugkeerde naar Nepal de ernst van de vrees die zij bij haar eerste asielaanvraag inriep, ondermijnt, en (v) zij volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de mogelijkheid heeft om zich elders in Nepal te vestigen.

2.3. Waar verzoekster betoogt dat vele vluchtelingen, net als zij, op illegale wijze de Schengenzone binnenkomen, wordt dit geenszins met concrete en objectieve gegevens onderbouwd. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Indira Gandhi International Airport van New Delhi, van waaruit verzoekster volgens haar verklaringen het vliegtuig naar Parijs nam, zeer goed beveiligd is. Ook blijken de controles door immigratie, douane en luchtvaartmaatschappijen er zeer strikt zijn. Reizigers worden herhaaldelijk op hun identiteit gecontroleerd en kunnen onderworpen worden aan ondervragingen met betrekking tot hun persoon en hun reisbedoelingen op individuele basis. Verder blijkt uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie dat elke persoon die via de internationale luchthaven Charles de Gaulle de Schengenzone binnenkomt door de PAF (Police de l'air et des Frontières) individueel gecontroleerd wordt inzake paspoort, identiteitskaart en visum. Het is uitgesloten dat men niet zelf zijn identiteitspapieren persoonlijk dient voor te leggen (Administratief dossier, stuk 13, Landeninformatie, 'NEP 2011-003w Charles De Gaulle Int Airport'). Verzoekster toont aan de hand van haar algemeen, niet gestaafd betoog geenszins het tegendeel aan.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorts op algemene wijze betoogt, werd de gegrondheid van haar verklaarde vrees voor vervolging wel degelijk onderzocht. Verzoekster gaat echter geheel voorbij aan hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen. Ze brengt niets in tegen de pertinente motieven uit de beslissing dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken waarom Janajati Krantikari haar of haar echtgenoot zou zoeken, dat haar vrijwillige terugkeer naar Nepal in 2007 de ernst van de vrees die ze inriep bij haar eerste asielaanvraag ondermijnt en dat zij over een intern vluchtalternatief beschikt, aangezien ze blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt de mogelijkheid heeft om zich elders in Nepal te vestigen, om zo te ontkomen aan eventuele moeilijkheden met Janajati Krantikari of andere gewapende (al dan niet etnisch geïnspireerde) in de Terai actieve groepen. Deze motieven die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoekster geenszins weerlegd zodat ze onverminderd overeind blijven en de Raad ze tot de zijne neemt.

Verzoekster betoogt thans dat zij in haar land van herkomst gevaar loopt omwille van het feit dat alleenstaande vrouwen door de Nepalese maatschappij als buitenstaanders worden beschouwd. Verzoekster brengt in dit verband enkele artikels aan; een artikel van Amnesty International, getiteld 'Nepal's government fails to protect women human rights activists' en het internetartikel 'Single Women: An Alienated Social Group in Nepal'. Echter, uit niets blijkt dat verzoekster in de periode na haar vrijwillige terugkeer naar Nepal in 2007 tot aan haar vertrek in april 2012 louter omwille van haar status als alleenstaande moeder problemen zou hebben gekend. Tijdens de verschillende gehoren maakte verzoekster op geen enkel moment melding van enig incident gelieerd aan haar profiel van alleenstaande moeder en bracht ze de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal zelfs geheel niet ter sprake. Uit voormelde door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat alleenstaande vrouwen door de Nepalese maatschappij gemeden worden en dat vrouwenrechtenactivisten af te rekenen hebben met geweld en bedreigingen. Er blijkt echter geenszins uit dat in Nepal alleenstaande vrouwen een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Hoe dan ook kan verzoekster niet beschouwd worden als een alleenstaande vrouw aangezien nergens uit haar verklaringen blijkt dat ze momenteel gescheiden zou zijn van haar echtgenoot met wie ze momenteel terug samen is in België.

Ten overvloede volstaat een verwijzing naar algemene artikels en rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dit geldt ook voor het door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde internetartikel van Human Rights Watch d.d. 23 januari 2012, getiteld '*Nepal: Backsliding on Rights*' en het internetartikel van Amnesty International van 2012 waarin kort de situatie in Nepal wordt weergegeven.

Verzoekster brengt ten slotte geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in Nepal van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER